PORTAL
De M.D.Marius

— Mă numesc Cristi, Cristi Dagă. Nu sunt prost, nu am fost niciodată. Adică, eram un om normal, cu bune şi cu rele, dar acum simt că m-am schimbat, în bine. Nu ştiu care-i cauza: experimentele profesorului Panciu, îmbunătățirile doctorului Georgescu sau poate călătoriile prin portal, dar am evoluat cumva. Acum îmi simt mintea mai clară. Am fost boxer şi luptător MMA, iar nea Ilie, antrenorul, îmi spunea mereu că am corp da' n-am cap. „Eu încerc să te învăț, dar tu nu prinzi nimic, doar cu forța fizică nu poți câştiga întruna".

Şi avea dreptate, am câştigat până am întâlnit un adversar mai tehnic. M-a pus la pământ în repriza a doua cu o serie de pumni, la care nu mă aşteptam şi în fața căreia n-aveam apărare.

Acum sunt în laborator, undeva în curbura Carpaților, aşa cum îi place profesorului să spună. Mă antrenez într-o cameră virtuală unde doctorul îmi dă adversari din ce în ce mai provocatori. Săptămâna asta m-am antrenat să lupt cu săbiile şi cu alte arme albe. Învăț să mă apăr, cine ştie peste ce o să dau când voi trece din nou prin portal. Ultima dată m-au cam căsăpit ăia.

— Cristi, ce faci? Se auzi o voce în spatele lui.

Cristi înălță capul şi întâlni privirea albastră a Doctorului, înceţoşată de ochelarii ce-i atârnau pe nasul cârn.

— Scriu în jurnal, aşa cum mi-a spus profesorul Panciu. Doctorul făcu un semn cu mâna ca şi cum ar fi alungat o muscă. Apoi continuă:

— Eşti pregătit pentru o rundă nouă? Am ridicat nivelul luptătorilor, putere şi mobilitate.

— Ați încercat să faceți luptele mai reale?

— Adică să simți loviturile?

— Da, e cam plictisitor să îi lovesc şi să nu simt când o fac ei. Nu văd pericolul şi nevoia de a mă feri din calea loviturilor.

— Nu putem risca un accident. Profesorul Panciu a spus că...

— Ştiu ce spune profesorul, dar fundul meu pleacă prin portal şi vreau să fiu pregătit, se răsti el la Doctor, deşi apoi îi păru rău, n-avea nici o vină, el doar urma ordinele.

— Fă antrenamentul ăsta în aceşti parametri, prefă-te că sunt inamici reali. Îi explic profesorului ce doreşti. O să încercăm să găsim o soluție spuse el ridicându-şi ochelarii pe nasul cârn.

Cristi privi peste chelia lui lucioasă la amalgamul de luminițe şi monitoare de pe peretele vecin. Până la urmă, n-avea de ales, aşa e în viață, te descurci cum poți.

Ştia foarte bine asta, deşi emana o energie brutală şi o prezență impunătoare, viața lui nu fusese întotdeauna roză. Sub privirile

strălucitoare ale reflectoarelor, părul său brunet şi barba tunsă scurt completau imaginea unui luptător hotărât şi puternic. Ochii căprui licăreau inteligenți într-o combinație de determinare şi intuiție, dându-i un aer misterios. Fiul unui fermier, Cristi purta pe umeri experiența unei vieți petrecute în sălbăticie. Crescut într-un mic orăşel de pe Argeş, aproape de inima munților, avea o forță şi o rezistență de neclintit.

Anii petrecuți în mijlocul naturii l-au învățat să se descurce în orice situație, să-şi folosească simțurile ascuțite şi să se bazeze pe instinctul său. Cine-l vedea ar fi putut spune că un astfel de om nu ştia să piardă şi nu era prea departe de adevăr. Într-adevăr, Cristi purta în adâncul sufletului său o determinare fără margini. În copilărie, fuse învățat să lupte pentru a obține ceea ce-şi dorea, să fie întotdeauna primul în competiții, chiar şi atunci când şansele îi erau împotrivă.

Această dorință de a învinge se născuse dintr-o experiență tragică care-i marcase viața pentru totdeauna. Într-o zi, el şi mama sa au fost prinşi într-o situație disperată. Un şuvoi de apă învolburată coborî impetuos de pe munte şi transformă pârâul liniştit într-un râu furios. Ei fuseseră prinşi pe un podeț fragil, iar în câteva clipe, totul s-a transformat într-un haos apocaliptic. Într-un moment tragic, acesta s-a rupt datorită furiei apelor, iar Cristi căzu

împreună cu mama sa în apele vijelioase. Încercând să-şi țină capul deasupra apelor, scăpă mâna mamei sale şi fu luat de ape. Mama sa sări imediat după el încercând să-l prindă, dar nu reuşi. Printr-un noroc se prinse de o creangă ce atârna de pe margine. Simțindu-se în siguranță întinse mâna după mama sa dar aceasta nu mai era, dispăruse în valurile tumultuoase.

Coşmarurile acelui moment înfiorător îl mai urmăreau şi azi. Îşi amintea cu claritate strigătele disperate ale mamei în timp ce era purtată de ape. În vis, el încerca să o prindă, să o salveze din mâinile furioase ale râului, dar întotdeauna apa era prea puternică şi îl ținea la distanță. Au găsit-o pe mama sa după două zile, în mâlul întunecat care se acumulase sub un mal, dar acea pierdere şi sentimentul de neputință îl bântuia încontinuu. Păstra în inimă o amărăciune care nu se estompa, niciodată, şi nu putea să uite niciodată că fusese neputincios în fața puterii devastatoare a naturii.

Dezbrăcă tricoul şi pantalonii, apoi doctorul începu să-l ungă cu o alifie şi să-i ataşeze, în anumite locuri ale corpului, zeci de senzori.

Din cealaltă cameră, profesorul şi doi bărbați îl priviră cercetător. Unul dintre ei era tuns milităreşte, cu statură țeapănă şi pieptul bombat. Privirea verde, rece, se plimba inteligentă de la tânărul masiv din cealaltă

cameră la doctorul care se agita împrejurul lui. Îşi duse mâna la barbă, pătrăţoasă, şi zise.

— L-am mai văzut undeva pe tânărul ăsta. Îmi pare cunoscut. Nu-i sportivul ăla Dagă cumva? Tipul de lângă el îşi aşează cu migală părul dat cu gel, apoi zâmbi plictisit.

— Unul şi acelaşi.

— Păi, tipul nu-i prea inteligent, şi nici un luptător prea bun.

— Aşa era până când experimentul de la Măgurele a mers prost.

— Da, ştiu despre eşecul ăla. Acum sunt unii pe la Uniune ce vor să ne ia proiectul. Dar ce legătură are cu omul ăsta? Şi arătă cu mâna spre Cristi.

— El e cel pe care l-am trimis prin portal. L-am îmbunătăţit puţin. Deocamdată, e singurul care poate trece.

— L-ai îmbunătăţit? întrebă Profesorul, vădit iritat. Domnule senator Retezan, poate ne explici cum ai făcut-o?

Senatorul Retezan îşi trecu palmele peste cutele hainei, ce stăteau boţite peste burta proeminentă, unde adăugase kilogramele în plus. Apoi duse uşor o mână prin părul atent aranjat, într-o coafură care părea să îi confere un aer sofisticat şi disciplinat. Doar privindu-i chipul, era evident că superficialitatea şi aparenţele erau la fel de importante pentru el ca şi campaniile sale politice. Cu gura strânsă într-un rictus de superioritate şi viclenie, politicianul

emana o aură de încredere în sine exagerată. Ochii săi negri, adânciți în orbitele mobile, debordau de falsitate. Întreaga înfățişare arăta abilitatea de a manipula cuvintele şi situațiile în favoarea sa. Un început de guşă era vizibil, subliniind stilul de viață sedentar şi plin de privilegii, la care se dădea de gol prin felul în care se îmbrăca şi se purta. Însă, ceea ce atrăgea atenția cel mai mult era glasul său ascuțit, care răsuna în încăpere ca o lamă tăioasă. Era un maestru în arta vorbirii şi folosea această abilitate pentru a obține sprijinul şi bunăvoința celor din jur.

— Ei, ce te aprinzi aşa? Am zis şi eu. Suntem o echipă, nu? încercă Senatorul să manipuleze situația cu un glas mieros.

— Îmbunătățit? întrebă ministrul nebăgând în seamă explozia de mânie a profesorului. Apoi stărui asupra Profesorului aşteptând un răspuns. Dar acesta veni tot din partea Senatorului.

— Domnii de aici i-au ataşat un... cum îi spune, Profesore? Şi se întoarse spre profesor pocnind din degete. Apoi se lumină la față şi adăugă: I-au pus în creier un circuit.

— Este vorba de un procesor, unul miniatural. L-am folosit ca interfață pentru a-l conecta la un calculator. Am reuşit să-i creştem coeficientul de inteligență cu câteva procente.

Ministrul se arătă surprins, neştiind ce să creadă.

— Stai să vezi, zise Retezan.

Doctorul termină, se dădu un pas înapoi si-şi contemplă opera, mulțumit, luă casca de pe masă şi i-o îndesă pe cap.

— Succes.

Cristi n-avu de stat mult pe întuneric, ceva clipoci în vizorul lui şi o lumină orbitoare apăru dintr-o dată. Imaginea deveni cețoasă, apoi se limpezi. Era într-un câmp pietros, un deşert mai bine zis. În dreapta lui apărură, ca şi căzute din cer, o masă cu felurite arme. Săbii de diferite mărimi şi forme, sulițe, topoare, cuțite, scuturi.

O voce se auzi.

— Aplicația va începe în şaizeci de secunde. Vă rugăm să vă alegeți armele. Apoi începu să numere din zece în zece secunde.

Alese două săbii medii cu mâner negru şi apărătoare strălucitoare, tipice săbiilor din Damasc. Le învârti fandând şi mimând câteva lovituri.

Cronometrul ajunse la zero şi în fața lui, la vreo sută de metri, apărură doi călăreți care şarjau către el.

— Ce mama... Tătari?

Caii erau de statură medie, dar robuşti, îmbrăcați cu o platoşă de piele, pe care erau cusute zale. Cristi îşi dădu seama că capul, gâtul şi pieptul erau impenetrabile loviturilor de sabie sau săgeților, poate doar o lovitură puternică de suliță să-i poată doborî. Dar el alesese săbiile.

Călăreții purtau o sabie lungă încovoiată pe care o agitau de zor în aer, iar în cealaltă mână un scut mediu rotund cu întăriturii din fier. Armura de piele, confecționată la fel ca şi a patrupedului, prin adăugarea de fâşii de fier cusute, cădea mulându-se pe corp. Coiful țuguiat şi cu o coadă de păr în vârf, deschis în față, cobora până pe umeri, întregind armura.

Inamicii se apropiaseră periculos, cât să le audă strigătele. Cristi îşi cântări şansele şi înțelese că era în dezavantaj. Trebuia să-i facă să descalece, altfel simularea se va termina destul de repede. Mongolii erau luptători redutabili călare. Învățați în lupte, caii nu se sfiau să-l calce în picioare. Sări într-o parte, chiar când călărețiii dădură buluc peste el, rostogolindu-se. Ținu însă una din arme ridicate, iar calul, din cauza elanului, intră cu tibia direct în ea. Mai făcu doi paşi cu piciorul rănit şi se prăbuşi în față, aruncându-şi călărețul din şa.

Cristi nu pierdu vremea şi se apropie cu iuțeală de cel căzut, încercând să-i dea lovitura de grație. Spre surpriza lui, tătarul se rostogoli peste cap şi sări în picioare, şarjând spre el cu sabia. Pară cu dreapta şi vru să-i dea o lovitură cu cealaltă sabie, dar observă cu coada ochiului cum celălalt mongol ajunse în apropiere şi îşi abătu sabia spre capul lui într-o lovitură secerată. Lăsă să-i cadă sabia din mâna stângă şi îşi apucă adversarul de braț, trăgându-l spre

el în timp ce se lăsa în jos. Lovitura celuilalt tătar trecu razant peste creştetul lui şi îi crestă ochiul şi fruntea colegului său. Acesta scoase un răcnet şi se retrase împleticindu-se. Îşi acoperi cu mâna fața plină de sânge, ridicând în acelaşi timp sabia. Dar Cristi fu mai rapid, rostogolindu-se, ajunse lângă el şi-i înfipse sabia în piept. Tătarul făcu câțiva paşi înapoi şi căzu pe spate, horcăind.

Cristi se întoarse la timp, poate cu o fracțiune de secundă mai repede, celălalt mongol atacase încercând să-l lovească cu calul. Îşi roti corpul şi prinse hamul calului cu mâna stângă. Forța galopului îl dezechilibră câteva secunde, dar apoi se sprijini în solul pietros, încercând să se ascundă de sabia încovoiată ce-l căuta cu înverşunare. Era în fața calului, reuşea, cu ajutorul forței, să-l țină cu picioarele pe pământ. Lăsă sabia să-i cadă, avea nevoie de ambele mâini pentru a putea stăpâni animalul. În timp ce evita loviturile mongolului, căuta înfrigurat o soluție. Eschivele sale nu aveau să aibă succes o veşnicie. Se propti bine în picioare şi îşi abătu, cu toată forța, pumnul lui năucitor asupra capului calului. Acesta forăi scurt, apoi se prăbuşi în lateral, amețit. Tătarul sări sprinten din şa, aterizând într-un genunchi. Ca desprins dintr-un arc, şarjă atacându-l pe Cristi. Acesta reuşi să apuce sabia, dar nu cu fermitate, astfel că mai mult devie atacul. Însă forța loviturii îl făcu să o scape. Orele de antrenament la sală şi

în camera holografică îşi spuseră cuvântul. Îl apucă pe mongol de brațul cu sabia, blocându-l în timp ce cotul îi fulgeră în sus spre cap, într-o lovitură devastatoare. Omul căzu cu nasul zdrobit. Se ridică cu greu, căutându-şi arma. Găsi o sabie împrejur şi se repezi din nou la Cristi, care-l aştepta cu sabia pregătită. Se lăsă puțin în jos, parând lovitura, ce-i punea în pericol capul, deviind-o în dreapta, apoi reveni cu o lovitură circulară care-i tăie beregata.

— Dumnezeule mare! strigă ministrul apărării, pe fața căruia se citea uluiala. Dar omul ăsta e o maşină, un monstru!

— Ți-am zis eu, interveni Retezan, foarte plin de el. N-am nici o îndoială că merită finanțarea noastră. Ministrul şi profesorul îi aruncară o privire plină de aversiune, însă individul păru să nu-i bage în seamă. Aşa că ministrul replică rece:

— Vom vedea, deocamdată pot să spun că sunt mulțumit de cum se mişcă acest om. Aş avea nevoie de câțiva soldați ca el. Profesorul se ridică, netezindu-şi halatul alb şi zâmbind subtil pe sub mustață.

— Sper că nu trebuie să vă reamintesc de contractul nostru. N-o să fac soldați pentru…

— Aaa, nu. Ce-am discutat, aşa rămâne. Doar că îmi place acest om, adăugă ministrul, în timp ce-l urmărea pe Cristi care ieşise din camera holografică şi se ducea la duş.

— Am înțeles că aveți ceva probleme cu paza? se interesă Retezan, mimând îngrijorarea.

— Nimic deosebit, din când în când mai apare câte un reporter care caută tunelurile de sub Carpați sau anomalii electromagnetice.

— Ați uitat de camerele de comandă şi de piramidă, adăugă Retezan, cu gura până la urechi. Apoi întrebă mai serios: Şi-a făcut efectul? Toți caută ozeneuri, nu laboratorul nostru.

Profesorul vru să-i replice că nu-i laboratorul nostru, ci laboratorul lui, dar se opri la timp, văzând un semn discret al ministrului.

— Bine, mi-a făcut plăcere să iau parte la demonstrația de azi. Trebuie să plec. Mă cheamă îndatoriri mai personale, să zicem. Dacă mai pot face ceva pentru dumneavoastră... ştiți unde mă găsiți. Şi ieşi cu un zâmbet glacial, însoțit de unul dintre oamenii de pază.

— Nesuferit om, făcu profesorul, oarecum mai relaxat.

— Eh, nu-l lua în seamă. Ştie că n-ajungem la el tocmai din cauză că e implicat în astfel de proiecte.

— Dacă mi-ați finanța proiectul din bugetul apărării sau din bani europeni, sugestionă profesorul, sperând să găsească o alternativă.

— Nu e viabil, n-aş putea justifica aceşti bani. Iar dacă cineva ar afla de proiect... nici nu pot să mă gândesc ce-ar ieşi.

— Dar noi lucrăm pentru țară, nu aruncăm banii pe…

— Prostii! Până n-avem ceva palpabil, o tehnologie, o sursă de materie primă, ceva care să atragă, nu putem risca.

— Înțeleg, însă nu am reuşit încă să-l trimitem de două ori în aceeaşi dimensiune. Deocamdată, sistemul îl trimite aleatoriu.

— Groaznic, el ştie?

— Bănuieşte ceva, dar n-a zis nimic. Nu-i fricos. Însă trebuie să căutăm un înlocuitor, pentru cazul în care se întâmplă ceva.

Ministrul îl privi surprins, aşteptând o explicație.

— Data trecută l-am adus pe jumătate mort. Cine ştie peste ce dă în dimensiunea următoare. Un mediu ostil, animale, vid sau chiar o supernovă.

— L-ai adus? Niciodată nu mi-ai explicat procesul.

— Ar fi prea complicat, e nevoie de cunoştințe avansate de fizică cuantică, adică mişcarea particulelor… mai pe scurt, interfața ce face legătura cu calculatorul nostru, cip-ul, ca să spun mai vulgar, face toată treaba. Când vreau să-l aduc înapoi, deschid portalul şi calculatorul îl găseşte şi-l extrage readucându-l în realitatea noastră.

— O să vă trimit o listă cu posibili înlocuitori, dar am nevoie de timp să-i găsesc, şopti

ministrul, puțin zăpăcit de ceea ce auzise şi văzuse.

— Cât despre portal, s-a deschis atunci la Măgurele, la explozia laserului. Am reuşit să-l redeschid aici.

— Bine, pregăteşte-te să-l trimiți aşa cum ai cerut. Dacă apare ceva nou, ştii cum să mă găseşti.

A doua zi dimineață, după ce doctorul îl testă în zeci de feluri din tot spectrul medical, profesorul îi dădu undă verde. Acum stătea gol în mijlocul camerei calculatorului, iar doctorul îi aplica binecunoscuții senzori pe corp. Profesorul se învârtea în jurul lor şi bifa pe un gadget portabil toate legăturile neurale nou înființate. După ce îi ataşă şi ultimul senzor, doctorul se dădu înapoi şi-l analiză, dând din cap satisfăcut. Profesorul se apropie de el şi-i zise:

— Ştii regulile, nu? Nu te lăsa omorât, stai departe de probleme. Culege informații. Am primit o nouă cerere ieri. Dar asta va fi una secundară. Rămâne între noi. Generalul vrea ceva palpabil, tehnologie, resurse, chestii din astea. Dacă e posibil, eşti liber să aduci. Dar repet...

— Viu, sănătos şi informat. Am înțeles.

— Aşa te vreau. Noroc. Profesorul plecă, făcându-i semn de salut cu două degete, apoi ieşi doctorul, închizând uşa după el.

Mai plecase de două ori, n-avea prea mare experiență. Însă de fiecare dată, atunci când

portalul era deschis, o durere atroce de cap îl lovea. Aşa că îşi încordă toţi muşchii şi strânse maxilarul, închizând ochii şi aşteptând valul de durere să-l lovească. Nimic de genul ăsta nu se întâmplă. Auzi un uşor bâzâit care crescu în intensitate în timp ce el se desprindea de podea. Plutea în aer, la jumătatea distanţei dintre tavan şi podea. I se păru hilar să stea aşa, dezbrăcat, acolo fără să se întâmple nimic. Dar ştia din celelalte treceri că, oricum ar fi îmbrăcat când ajungea, în cealaltă dimensiune se trezea tot gol puşcă. Încercă să se mişte, dar nu reuşi. Ceva îl imobiliza, un fel de gelatină îi îngreuna mişcările. Ciudat că el n-o vedea. În jurul lui era doar camera şi aer, nimic altceva. Apoi se auzi o bubuitură care-i zdrobi timpanele. Durerea îl făcu să deschidă gura şi să închidă ochii. Încercă să-şi ducă mâinile la urechi, dar nu reuşi. Deschise ochii şi văzu că totul în jurul lui explodase. Pereţii şi geamul masiv care formau camera se transformaseră în bucăţi care se prăbuşeau încet spre el. Mai întâi îl lovi o bucată enormă de perete, zdrobindu-i un braţ, apoi o bucată uriaşă de sticlă îl secţionă în două. Sângele se împrăştie pretutindeni, însoţit de măruntaiele sale. Apoi o noapte fără stele se lăsă peste el.

Se trezi din cauza zgomotelor repetate. Cineva bătea într-o tobă mare şi suna dintr-un corn. Apoi, o voce gravă striga:

— Intrați în formație, în formație! Deschise ochii şi văzu un cer albastru fără pic de nori. Stătea pe spate într-o iarbă înaltă, ceea ce pe pământ se numea iarba elefantului. Se întoarse pe coate şi genunchi şi înaintă atent înspre sursa sunetului. În fața lui se deschidea o vale enormă. Pe fundul acesteia mărşăluia o armată. O armată uriaşă.